

som det er, saa meget mere som Sægestanden, mig bekendt, ikke har gjort den Indvending, skønt jeg havde troet, den vilde gøre det.

Med Hensyn til det, som det ærede 3dje Medlem for 3dje Kres (Rump) gjorde opmærksom paa, nemlig om at berøbe jus practiciandi, saa vil jeg dertil sige, at jeg er mod, at Administrationen skal kunne berøbe en Mand jus practiciandi. Hvis den ærede Justitsminister vil hjælpe Tinget med at faa fastslaaet de Regler, hvorefter Dommerne kunne dømmes, de Regler, som nu fattes, saa vil det ganske vist være mere betryggende og noget, som Sægestanden maaste dog nok — jeg tør selvfølgelig ikke sige det med Bestemthed — kan have Lov til at kræve for sit Vedkommende, at stilles lige i den Henseende med alle andre Embedsmænd, hvad de dog egentlig ere trods det, at de ere praktiserende Læger. Et andet Punkt vil jeg fremhæve nok saa bestemt, det er Spørgsmaalet om Provinslæger. Jeg er ganske sikker paa, at vedtage vi Forslaget og saa vi ikke det sat ind, at en Læge skal have virket i en Provins f. Eks. i 5 Aar, vil det vække Misghag hos det store Flertal af Danmarks Læger; ellers vil dette Forslag modtages med stor Glæde, naar dette Punkt forandres, og derfor maa der gøres noget for at faa det forandret. Jeg er overbevist om, at det ikke vil volde mindste Vanskelighed blandt Danmarks dygtige Provinslæger at finde Mænd, der ere stikede til Posten, og hvis de af pekuniære Grunde ikke ville have den, saa kan Rigsdagen jo give 1—2,000 Kr. til for at gøre denne Retfærdighedshandling lige overfor Provinslerne. Det er helbigt, at den ærede Minister i Fjor ikke stillede sig derimod. Derfor vil denne Sag kunne ordnes saaledes, at den ene af de to Læger skal have virket i Provinslerne et vist Antal Aar.

Endnu er der blot et Punkt, som jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa, skønt det ikke staar i direkte Forbindelse med Sagen i Dag; men jeg haaber, at den ærede Formand vil give mig Lov til at drage det frem, det er Spørgsmaalet om Distriktslægernes Stilling, som den er bleven i Tidernes Løb senest ved de sidst vedtagne Forsørgelseslove. Den Gang da Distriktslægerne Løn blev fastsat og deres Honorar bestemt, var Pengenes Værdi jo mindst 3 Gange saa stor som nu, og da vare de jo desuden i udelukkende Besiddelse af alle de sportellønnede Forretninger, ingen kunde have dem ved Siden af dem, og da vare de desuden praktiserende Læger paa de Steder og havde betydelig Fortjeneste ved Siden af deres Embedsvirksomhed; nu er det helt anderledes, nu ere de omgivne af Konkurrenter allevegne, som i

Reglen have benyttet den lange Balancetid til at tage den Praksis, som den forrige Læge havde, saa naar den nye Distriktslæge kommer, er der ikke noget at gøre for ham. Nu er desuden i Tidens Løb ved forskellige ministerielle Afgørelser Sagen kommen i den Gænge, at der er saa godt som ingen sportellønnede Forretninger, der ere sikrede ham, som jo ikke den praktiserende Læge kan tage fra ham; saasom Eighn, legal Undersøgelse og Fattigpraksis, alt overlades det til praktiserende Læger. Hvad den Sag angaar, er der næppe noget at sige dertil, navnlig da ikke den Tilladelse, som blev givet i 1843 og stadfæstet i 1858, at Kommunen kan slutte Afkord med en praktiserende Læge, naar de synes bedst om det. Lægen er naturligvis til for Befolkningens Skyld og ikke omvendt, og hvad der er i Befolkningens aabenbare Tarv, maa vi høre os for, selv om det gaar ud over Lægerne; men paa den anden Side er det klart, at det er en mislig Stilling at komme i, at en Distriktslæge f. Eks. skal finde sig i at miste sin Fattigpraksis i en folkerig Egn og beholder den i en tyndt befolklet Egn, hvor der kan være 3—4 Mil at køre, hvor en hel Dag gaar med til Rejsen, når det gives der kun 2 Kr. for. Den praktiserende Læge har frie Hænder til at slutte og affige Kontrakter; men Distriktslægen har kun Pligter, men ingen Rettigheder. Og naar nu Forholdet er ved at ordne sig saaledes for disse Mænd, at de som sagt have Pligter, men ingen Rettigheder og en Gage, der er bestemt for flere Menneskealdrer siden, synes jeg, Retfærdigheden byder, at vi hjælpe dem saa godt, vi kunne, ved at forøge deres faste Gage noget og tillige forøge deres Honorar. Navnlig synes jeg, dette er blevet en absolut Nødvendighed efter de sidste Forsørgelseslove, der jo ville bevirke, at mange Distriktslæger ville faa Anvendelse for hele deres Tid og udelukkende maa ofre deres Tid og Kræfter i Fattigvæsenets Tjeneste. Jeg gjorde opmærksom derpaa i Fjor nærmest fra det Synspunkt, at jeg mente, at det vilde gaa ud over de fattige, hvis man stillede Distriktslægerne saa fortvivlet, som man gør. Naar man vedtog en saa human Lov som denne, saa skulde man mindst af alt lade det gaa ud over de fattige paa det Punkt, der er sværest af det altsammen, nemlig naar de fattige ere syge, og jeg er ganske overbevist om, at det vil komme til at gaa ud over dem, hvis vi ikke faa vort Lægevæsen ordnet paa en noget anden Maade; men jeg nævner det ogsaa her, fordi det er en Retfærdighedshandling mod Distriktslægerne, og jeg er overbevist om, at den ærede Justits-